

per dñm nr̄m ih̄m xp̄m.

MAXIMO ENNODIUS.

Fidelius à sublimitate tua uocem suscipiam, aut in
 ter rupta montium, aut secreta siluearum prebebat
 hominibus nature institutione & mutua responsum.
 Redi ad mortales uicis fraudo clamorose solitudinis
 Non perit quod lingue acciperint uel lustrare bene
 ficum, quere istud in magnitudine & uia laudis est,
 philosophice genus est nihil dicere, & silentio tenere in
 ter declamantium incerta cautionem. homo quem p̄
 infecundum nature protula, nec infabricatum doctrina
 dereliquit. sed credo me dedignari affectu opicis nolens.
 pretiosa dare uerba iudicio quid quod signum est diuitis.
 eloquentia uiri nec indoctis sermonum cupra substrahe
 re, mendicis fluminum cursus est, qui tantum nobilissi
 morum satiare putatur ardorem. Libertas ambriam
 & nihil paritur asseca perfundit. Liquidæ rationis
 ardo est, ut pauper ratem resignit, quidamna formidat,
 quicquid non procurrit & ile est d quolucibus, tamen mu
 nus. singulare distanciu, quod coepit accipiter. Nam
 progressi ad bromium & bæccior que inter aues
 bella comimus. profuit quaestui nostro certa
 men sociale pinnarum. memento quod solamania
 tem dirgamus, scientis quia numero d̄ in pare
 gaude. dona nostræ institutio est. sume si diligis
 prodagmate quod iocemur, fugmeam frug feram
 esse leticia. Si tibi per p̄ luce diligenciam castitatis
 indixerit, laborabit in laudibus tuis lingua, quæ
 modo exereatur in monitas; Uale domine, & a
 manti ut doctis simereor sequestrata dissimula
 tione responde ; ;

161 152 149

429 +

13 11

CA 101